

Scris de newsreporter pe 29 iunie 2020, 10:25

Silviu Predoiu, fost sef SIE, despre impozitarea pensiilor militarilor: E un strigat de revolta

Consultantul Silviu Predoiu afirma ca pensiile de serviciu nu sunt privilegii, ci un mod de a-i compensa pe militari pentru renuntarea la drepturi si libertati fara de care cei mai multi dintre noi nici nu am concepe sa traim, relateaza stiripesurse.ro.

media-147489221311638500.jpg

Fostul sef adjunct al SIE taxeaza abordarea premierului Orban fata de "sefimea" din Armata, reamintind ca militarii care ne reprezinta la cel mai inalt nivel, inclusiv in NATO, nu sunt plutonieri sau capitani, ci colonei sau generali, acestia obtinand aceste grade dupa ani si ani de munca si sacrificii in slujba tarii, potrivit mediafax.ro.

Silviu Predoiu mai spune ca resimte rusine cand vede cum vorbeste despre militari si cum sunt tratati, mai ales din perspectiva tinerilor ofiteri caree au depus juramantul de credinta fata de tara.

Prezentam integral textul publicat de Silviu Predoiu:

"Acum doua saptamani a fost adoptata o modificare legislativa ce vizeaza impozitarea pensiilor . Decizia Parlamentului a fost urmata, firesc, de o dezbatere publica ce s-a focalizat insa preponderent pe pensiile militare, desi cam toti sunt de acord ca nu sunt chiar speciale, ci mai degraba de serviciu, nici chiar asa de mari dar sunt multe... Pentru ca in constiinta publica asta inseamna pensii speciale: pensiile militarilor si ale judecatorilor. Si chiar daca "taierea" afecteaza

major in primul rand pensiile magistratilor, cel mai la indemana tuturor pentru exemplificari ale "nesimtirii" au fost pensiile militare, pentru ca, nu-i asa, militarii nu se pot baza nici pe mecanisme prin care sa se opuna, nici pe institutii care sa le apere onoarea si drepturile, nici pe organizatii profesionale, nici pe organizatii sindicale, cu atat mai putin pe reprezentantii statului pe care au jurat sa-l serveasca, fie ca e vorba despre presedinte, premier sau ministrii si directorii serviciilor de informatii.

Si daca pentru magistrati au vorbit CSM-ul sau iCCJ, pentru militari nu poate vorbi nimeni. Pentru ca prin statut, militarilor astazi activi, dar maine pensionari, nu le este permis sa-si exprime opiniile si nici sa-si apere drepturile sau demnitatea profesiei. Singurii care pot reactiona la invectivele si adjectivele cu care sunt gratulati din guvern si parlament sunt rezervistii, iar asta ii pune intr-o postura ingrata, pentru ca nimeni nu asculta sau citeste argumentele, ci pune concluzia isi apara pensia nesimita.

De ce sunt oare militarii in rezerva mai galagiosi, de ce se expun atacurilor si ironiilor, de ce nu stau si ei linistiti, ca altii, asteptand sa treaca si valul acesta ca si cele dinaintea lui? Cei care cred ca expunerea pentru care aparent au optat este determinata exclusiv de perspectiva pierderii unor materiale, se insala profund. Este in fapt un strigat de revolta la care ar trebui sa luam seama, cu atat mai mult cu cat vine din partea unei categorii profesionale traditional , educata in spiritul respectului autoritatii, respectului si apararii legilor, executarii fara ezitare, <intocmai si la timp>, a ordinelor legale ale celor alesi de popor sa il reprezinte, pe scurt respectarii si apararii statului, a Romaniei si romanilor, chiar si cu pretul vietii. Iar asta ar trebui sa insemne ceva pentru oricare dintre noi.

Nu mai repet povestea cu pensiile de serviciu ale militarilor care dateaza, cu o nefericita pauza de 5 ani, de la Cuza. Si nici nu voi mai insista pe faptul ca ele se regasesc in mai toate statele sau ca NATO are un pachet de pensionare pentru personalul din structurile sale. Si nici ca militarii, contrar miturilor urbane atat de raspandite, platesc exact aceleasi cote de contributii ca toti ceilalti angajati din Romania. Nici macar pe faptul ca facuta la bugetul de stat se va dovedi nesemnificativa, chiar daca diversi domni din Parlament ne anunta periodic cate spitale s-ar putea construi cu acesti bani sau cate pensii minime s-ar putea plati.

Militarii (fie ei din fortele armate, servicii sau alte structuri in uniforma, chiar si cu statut de functionari speciali), au renuntat la drepturi si libertati fara de care cei mai multi dintre semenii lor nici nu ar concepe sa traiasca. Au fost dificile, apasatoare, umilitoare restrictiile ce ne-au marcat viata in cele 60 de zile de stare de urgenta, cu limitarile de deplasare, exprimare, intrunire, etc.? inmultiti cu zece nivelul de intruziune al regulilor si restrictiilor in viata personala si apoi cu oricat, de la 5475 la 12775- zilele din 15 pana la 35 de ani de serviciu si veti afla pretul platit de un militar in slujba statului.

in slujba unui stat care desi i-a cerut, printre multe altele, sa renunte la libertatea de asociere sindicala asigurandu-l ca ii va apara in schimb toate drepturile pe care tot statul (si numai statul) i le-a conferit, nu doar ca de pe o zi pe alta, dar are grija sa insoteasca argumentele sale despre de adjectivul nesimtit.

Iar aici gasim, de fapt, explicatia pentru reactia militarilor. Ei si-au onorat la virgula partea de obligatii si responsabilitati din iar acum, cei norocosi, care au ajuns la capitolul drepturi, constata ca angajatorul s-a razgandit unilateral, intr-un act de totala desconsiderare. Ceea ce se intampla

este un atac la demnitatea si onoarea militarului, atat ca individ cat si ca profesie. Atac ce-i vizeaza, in egala masura, pe rezervistii militari de astazi cat si, atentie, pe cei de maine, fie ei cadre in fortele armate, jandarmerie, spionaj, contraspionaj, antiterorism, politisti, cadre ale ISU, pompieri, lucratori in telecomunicatii speciale, etc. Iar daca statul roman apreciaza ca aceste profesii nu-i mai sunt necesare si utile, atunci sa desfiinteze toate aceste institutii. Daca nu, daca e nevoie si de armata, si de servicii de informatii, si de pompieri, si de politie, atunci trebuie sa inteleaga ca aceste profesii presupun atat rigoare, daruire, disciplina, loialitate, riscuri cat si restrictii majore si renuntarea la drepturi si libertati fundamentale. Renuntare ce, inevitabil, trebuie recunoscuta si compensata de beneficiarii serviciilor, asa cum se intampla in toata lumea aceea pe care o citam atat de des ca democratica si civilizata ?

De fapt, ceea ce ar trebui sa vedem aici este dispretul. Dispretul pentru o categorie profesionala si mai ales pentru elita militara. Si cand spun elita nu vorbesc doar despre colonei si generali, ci despre corpul ofiterilor in general, asa cum vorbesc despre armele de elita ale fortelor militare, cele care, prin riscuri si pericolul asociat activitatii cotidiene, beneficiaza de sporuri care ii pot aduce in situatia ca, la final de cariera, sa obtina o pensie . Ofiterii si subofiterii din aviatia militara sau din marina militara, militarii din fortele terestre cu zeci de misiuni in teatrele de operatii, informatiile militare, militarii din trupele de interventie anti-terorista, ofiterii operativi din spionaj si contraspionaj, ofiterii din domeniul cybersecurity sau cei care produc si gestioneaza cifrul de stat (ii rog sa ma ierte cei ale caror specialitati nu mi le-am amintit) - ei sunt cei pe care ii atinge astazi dispretul guvernantilor si al clasei politice in general.

Diversele luari de pozitie ale premierului despre pensiile militare arata, fara putinta de tagada, ca nici macar nu a rugat pe cineva sa citeasca si sa-i explice ce prevede legislatia la zi. Pe de alta parte, marturisesc ca nu stiu cum sa abordez dispretul manifest pentru <sefimea> din armata, de genul: , exprimat de premier in fata ministrului apararii, pana de curand cel mai <sef> dintre sefii armatei. Ma simt si eu oarecum cu musca pe caciuca – general cu 4 stele, parte din <sefimea din armata> vreme de 15 ani, beneficiind chiar si de o de 3% a veniturilor in ultimul an de activitate, gratie punerii in aplicare a legii de salarizare din 2017.

Ce nu inteleg guvernantii nostri este ca un colonel sau un general nu intra in cariera militara nici colonel sau general si nici sef, asa cum ei par sa creada !! Mai toti isi incep viata profesionala ca sublocotenenti sau locotenenti. Gradele se castiga cu munca, cu sudoare, cu 14 ore pe zi la locul de munca, cu riscuri, cu tensiune... Orice sublocotenent aspira sa ajunga colonel, orice sublocotenent viseaza sa ajunga general. Si nu cred ca este nimic mai josnic decat sa subminezi, de la nivel de prim-ministru, increderea in comandanti si autoritatea functiei de comanda si sa induci clivaje intre diferitele categorii de militari, pe baza cuantumului salariului sau pensiei.

Cum si in ce fel au devenit gradele militare superioare, functiile de conducere din domeniul militar (din ce in ce mai multe obtinute prin concurs, nu prin numire) motiv de rusine, de oprobriu public? Si daca asa gandesc ei, de ce ministrul apararii este un general cu 4 stele (adica parte din sefime, cu pensie cu tot, castigata, stupoare, cu sudoare in teatrele de lupta) si nu un capitan sau un plutonier, de ce departamentul securitatii nationale si aparatul de lucru al CSAT-ului sunt incadrate cu generali (activi sau in rezerva/retragere, adica <sefime>), de ce reprezentantii nostri la NATO sunt colonei sau generali si nu locotenenti, de ce parada militara de 1 decembrie este comandata de un general si nu de un plutonier adjutant sef?

in cariera militara este vorba despre onoare. Despre demnitate. Despre loialitate. Despre incredere in camarazii si in comandantii tai. Despre curaj. Inklusiv despre curajul de a sta drept in fata nonvalorii si imposturii, chiar daca asta te costa cariera. Dar mai presus de toate este vorba despre , adica despre patriotism si sacrificiu, ceva ce politicienii de astazi nu au cum sa inteleaga.

Vazand cum se vorbește despre militari, constatand cum sunt tratati acestia de chiar cei ce ar trebui sa cunoasca si inteleaga cel mai bine rolul lor in societate si pretul pe care cei in uniforme il platesc pentru de a-si proteja semenii, nu pot sa-mi opresc sentimentul de rusine pe care il resimt amintindu-mi de numerosi tineri ofiteri ce au depus juramantul de credinta Patriei in fata mea, emotionati, unii cu ochii in lacrimi si voce gatuita, toti cu mana inlestata pe drapel.

Tineri carora le-am promis, crezand fiecare cuvânt pe care il spuneam, ca daca isi vor face corect datoria, statul le va recunoaste, chiar daca nu public, sacrificiile, si le va apara intotdeauna drepturile. imi este rusine de cei pe care involuntar i-am indus in eroare si sunt mai mult decat furios pe cei care m-au pus in aceasta postura. Iertare, spun unora si rusine, celorlalti.

P.S. Circula acum, online, cartea atat de comentata a ambasadorului John Bolton, fost consilier pentru securitate nationala al presedintelui Trump. Poate unii dintre dvs. ati avut deja curiozitatea sa cititi, dar celorlalti imi permit sa le spun eu: in cele peste 500 de pagini apar frecvente referiri la Ungaria si premierul acesteia, idem Moldova, Ucraina, Polonia, Cehia, nici nu mai vorbim de Israel, Marea Britanie, Rusia, etc. Romania, ca stat (partener strategic !!!!), sau presedintele ori premierul acesteia lipsesc cu desavarsire. Singura trimitere care ne individualizeaza este cea la moartea unui militar roman din fortele speciale, intr-o confruntare cu talibanii in Kabul. Interesant si ironic, nu? Tot militarii ne salveaza, dar asta nu mai intereseaza pe nimeni. Pentru ca prea de mult si mult prea des le folosim sacrificiul, expertiza si profesionalismul doar pentru ”.

stiripeurse.ro

ADRESA: <http://crct.ro/nwio>